

Gaby (pseudoniem), (38) uit Kameroen

“Ik ben aan het einde van mijn latijn, maar door het Wereldhuis zie ik weer kansen.”

Ik was radeloos. Ik kon nergens hulp krijgen om te voorkomen dat mijn man mijn kinderen zou meenemen naar Afrika. Totdat ik bij het Wereldhuis kwam. Eindelijk een organisatie die me écht helpt. Zowel juridisch als financieel, en emotioneel. Hier kom ik tot rust. Ik zie weer mogelijkheden, ook al ben ik aan het einde van mijn latijn.

In Kameroen ontmoette ik een Nederlander, met wie ik uiteindelijk ben getrouwd. Het begin van een emotioneel zeer turbulente tijd. We kregen twee zonen. Een derde ben ik verloren door het gewelddadige gedrag van mijn man. Hij heeft me al

die jaren geschopt, geslagen, verkracht en emotioneel mishandeld. Niet alleen mij, ook onze zonen zijn elke dag geslagen. Ze hebben er zware psychische stoornissen aan over gehouden.

In 2008 moesten we Kameroen verlaten door problemen van mijn man. We vertrokken naar Ivoorkust. Daar werden zijn mishandelingen steeds intenser. Elke dag werden we geslagen. Ik heb verschillende keren aangifte gedaan, maar de politie deed niets. Ze zeiden: “Je bent nog niet dood, dus we hoeven niets te doen.” Ze werden door mijn man omgekocht. Later werd ik het huis uitgegooid en mocht ik mijn kinderen niet meer zien. Ik was radeloos.

Terug in Kameroen deed ik er alles aan om mijn kinderen weer in mijn armen te kunnen sluiten. Maar het contact met Ivoorkust was moeilijk vanwege verkiezingen en de burgeroorlog daar. En mijn man probeerde al het contact te verhinderen. Ondertussen sloeg hij onze kinderen en sloot hij hen op. Ze mochten niet naar school. Wanneer hij ging reizen, liet hij hen weken alleen achter, zonder eten. Ik was zo bezorgd en gefrustreerd.

Uiteindelijk bracht mijn man hen naar Nederland. Zijn nieuwe vriendin toonde begrip voor mijn situatie. Zij maakte het mogelijk dat ik mijn kinderen na lange tijd eindelijk weer kon zien. Ik boekte meteen een vlucht naar Nederland. In Lelystad huilden we van geluk. Totdat mijn man eiste dat ze weer bij hem in Kameroen kwamen wonen. Dat recht heeft hij daar als vader. Een nacht voor hun vertrek liep onze oudste zoon weg. Hierdoor miste hij expres zijn vlucht naar Kameroen. Hij wilde per se niet terug naar zijn vader. Hij was doodsbang. En nog steeds.

Momenteel zijn we verwikkeld in een rechtszaak. Mijn man verklaart dat ik onze kinderen naar Nederland heb ontvoerd. Terwijl juist hij dit heeft gedaan! Het Wereldhuis heeft me aan een advocaat geholpen. Daar ben ik hen zo dankbaar voor. Ik voel me minder machteloos. Binnenkort hoor ik de uitspraak. Ondertussen kom ik vaak naar het Wereldhuis want hier wordt ik écht geholpen. Ik voel me er zeer welkom. Na deze turbulente tijd kom ik weer tot rust. Ook mijn kinderen, die hier eindelijk weer aan het spelen zijn.